

Дяволътъ.

Едно врѣме имало една дѣвойка. Тя имала по едно кученце, котенце и пѣтленце; обичала си животнитѣ отъ все сърце: винаги на тѣхъ давала да ядатъ по-хубавитѣ и сладки ястиета, а за себе си оставяла по-лошитѣ.

Ена нощъ се случило да спи въ воденицата. Прѣзъ нощта дошелъ дяволътъ. Потропалъ на вратитѣ и извикалъ:

— Хопъ-тропъ, малка моме, отвори!

— Ще ти отворя, ако ми донесешъ колани и похти, — отговорила дѣвойката.

Дяволътъ щукналъ и скоро донесълъ похтитѣ и коланитѣ.

— Хопъ-тропъ, малка моме, отвори!

— Ще ти отворя, ако ми донесешъ кола, коне, биволи и желтици.

Дяволътъ донесълъ и това. Момата му отворила вратата. Тя почнала да се моли на животнитѣ си:

— Пѣй ми пѣтленце!

Пѣтленцето запѣло: „Кукуругу!“

— Лай ми кученце! — и то залаяло; котенцето пѣкъ замяукало. Ето, че и скоро съмнало и дяволътъ избѣгалъ.

Прѣзъ деня дѣвойката натоварила всичкото си богатство на колата и си отишла дома. Съ голѣма радостъ и веселие заживѣла тя. Възгордѣла се и не поглеждала животнитѣ си. Почнала да ги храни съ огризкитѣ отъ храната си.

Не се минало много, тя пакъ трѣбвало да спи въ воденицата. Дошелъ дяволътъ и завикалъ:

